ANUL VI. - No. 13
1 Maiu 1930.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 13. Cluj, 1 Mai 1930

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

N I C O L A E

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului şi Clujului.

Preacucernicilor Protopopi, Cucernicilor Preoţi şi tuturor Dreptcredincioşilor Creştini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului şi Clujului; har şi pace dela Dumnezeu, Părintele ceresc, iar dela Noi îmbrăţişare în Domnul şi Binecuvântarea Noastră arhipăstorească.

Bucuraţivă popoare şi vă veseliţi, astăzi ne-a vestit Ingerul Domnului: Hristos a înviat din morţi, dăruind lumii bucurie mare".
Stih. Invierii, gl. 2.

Iubiţilor mei fii sufleteşti!

O nespusă bucurie ne cuprinde azi — în această Sfântă şi mare zi — sufletele, la minunata veste a îngerului ceresc, prin care ni se vesteşte învierea Fiului lui Dumnezeu.

Ziua Invierii — popoarelor bucuraţi-vă, răsună din mii şi milioane de piepturi, — iar glasul bisericii ne cheimă să ne luăm şi noi partea din bucuria Invierii.

Cine nu ştie dintre noi, iubiţi creştini, că Isus Dumnezeu — a ridicat pe omul căzut în păcate, şi l-a îndrumat spre calea mântuirii, cine nu ştie despre minunile ce a făcut El petrecând — cu trupul pe pământ, cine nu s'a cutremurat, văzând cum a înviat morţii, a vindecat orbii, şi a adus alinare şi mângăiere tuturor sufletelor amărâte şi năcăjite?

Dar lumea de atunci, ca şi cea de azi, nu l-a cunoscut, nu l-a primit, nu l-a preţuit şi hulă şi ocară a secerat după binefacerile ce le-a făcut, — până la culmea păcatului, când L-au dat pierzării.

Iată însă, că Cel chinuit, Cel împuns cu suliţa, Cel adăpat cu fiere, Cel răstignit, cu moarte pe moarte călcând, a ruşinat pe vrăjmaşi şi a treia zi a înviat din mormânt.

Ce bucurie pentru ucenicii împrăştiaţi în toate părţile de frica Iudeilor, ce bucurie pentru femeile mironosiţe, cari au alergat la mormânt să se roage şi să aprindă luminări, ce prilej de bucurie pentru creştinii cei buni şi drepţi, şi ce semn de groază pentru cei răi şi nemernici.

„Veniţi deci să ne închinăm Celui ce a înviat din morţi, să aducem mulţumită Celui ce ne-a slobozit din robia iadului şi ne-a dăruit viaţă şi mare milă". (Stih. Stihoavnei, 7).

Invierea lui Hristos, a deschis o pagină nouă în istoria lumii, ea însemnează triumful luminii, al adevărului şi al dreptăţii, asupra întunerecului. Ea deschide omenirii porţile către viaţa cea adevărată, ea zdrobeşte tirănia, sugrumă păcatul egoismului şi face pe oameni aşa cum Dumnezeu a voit să fie, după chipul şi asemănarea Lui. Durere, iubiţilor mei fii sufleteşti, că se mai găsesc şi azi ţări, cârmuite de duhul Satanei.

In apropiere de hotarele ţării noastre, dincolo de Nistru, — poporul creştin al Ruşilor trăeşte zile de groază şi de prăpăd.

Bisericile sunt prefăcute în localuri de petrecere, clopotele sunt topite ca să facă din ele unelte de răsboiu, icoanele cele sfinte şi scumpe, sunt aruncate şi călcate de picioarele netrebnicilor, soţii sunt transportaţi în miez de noapte dela casele lor, soţiile şi copiii rămaşi sunt ridicaţi şi duşi în altă parte a ţării, — pretutindeni numai jale, lacrimi, — durerile cele mai grozave, ca pe timpul împăraţilor păgâni, contra creştinilor. Lumea stă încremenită, dar nimeni nu pare a se împotrivi cu totdinadinsul răului şi a intra în luptă, să facă rânduială. Cazanul Satanei fierbe, copiilor li se răpesc cu forţa părinţii, rămân ai nimănui, rătăcind şi flămânzind pe drumuri, cununia, — taina legăturii sfinte, — e călcată în picioare, şi iadul s'a coborît pe pământul, unde odinioară înflorea pacea, mulţumirea şi bunăstarea.

Un bun cunoscător al stărilor nenorocite din Rusia, scrie că tiranii bolşevici au pornit să ţină prelegeri şi conferinţe împotriva dumnezeirii, în toate oraşele mai mari. După o astfel de conferinţă nebunească, rostită de unul dintre cei mai vestiţi comisari bolşevici, s'a urcat la tribună un modest preot, să-l combată. In atenţiunea imensei mulţimi întrunită în sala de conferinţă, preotul smerit a spus din baierele inimii numai aceste cuvinte de temeiu al credinţei creştine:

„INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ," în ale cărei pagini palpită de 6 ani sufletul curat şi viguros al studenţimei noastre, înregistrând, cu profundă indignare nemernica faptă săvârşită în ajunul Floriilor, de guvernul Maniu-Mihalache, în contra simbolului jertfei supreme şi a supremei noastre speranţe, contra invalizilor de răsboiu şi tineretului universitar din Capitala ţării, înfierează, împreună cu întreaga opinie publică, turpitudinea comisă de guvernul celor lipsiţi de simţ românesc, şi în acelaş timp trimite salutul ei entuziast de felicitare, studenţimii bucureştene, pentru nobila şi neînfricoşata ei atitudine, prin care a ridicat onoarea ţării încăpută pe mâna unor politiciani cari după ce au ruinat-o, o şi dezonorează.

I. C. CĂTUNEANU

„Fraților, Hristos a înviat!" Întreagă sala a răspuns cu entusiasm: „Adevărat, a înviat!" Iată deci că în sufletul mulțimilor rusești trăește, împotriva tuturor prigonirilor păgânești, sfânta credință mântuitoare în învierea lui Hristos.

Pe noi ne-a învrednicit Dumnezeu, să putem petrece în pace ziua Invierii, acolo niște tirani nelegiuiți calcă în picioare tot ce a avut poporul rusesc mai sfânt: Credința în Dumnezeu, și legea este pângărită. Preoți, episcopi, popor, femei, bărbați, tineri și bătrâni sunt osândiți la moarte.

Temnițele sunt pline de nevinovați, nimenea nu mai are voie să îngenunche și să se roage, Duminicile sunt șterse și toate sărbătorile în legătură cu viața lui Hristos.

Se cade deci ca noi, la acest mare praznic, să ne rugăm pentru dânșii și să cerem cu Psalmistul: „Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui — și să fugă dela fața Lui cei ce îl urăsc pe Domnul." (Ps. LXVIII, 1).

Să ne întoarcem cu scârbă dela cele ce se petrec acolo; și să îmbrățișem comorile sufletești, dragostea de neam și lege, cari ne-au povățuit până acum, ajutându-ne să ne strecurăm teferi prin toate primejdiile veacurilor de urgie.

Să facem ca străbunii noștri. Când pornim la lucru, cu mâna să ne facem semnul sfintei Cruci, iar cu inima și cu buzele să preamărim pe Dumnezeu. Rugăciunea noastră de seara și dimineața să fie: „Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu, de cine mă voiu teme? Domnul este păzitorul vieții mele, de cine mă voiu înfricoșa?" (Ps. XXVI, 1—2).

Să plivim ogorul de buruiana rea din holda noastră românească, îndată ce s'ar ivi amenințând să ne știrbească frumseța și curățenia ei.

Spinii și pălămida n'au ce căuta în țarinile noastre, otrava învățăturilor rătăcite să nu înveninează sufletele voastre.

Iertarea să fie cununa, cu care să ne împodobim viața, ziua învierii, să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi; să iertăm chiar dușmanilor noștri, asupritorii de ieri, și să ne înarmăm cu bunătatea, cu nădejdea și credința, care ne leagă de glia stropită cu sângele și lacrimile eroilor noștri și să sporim moștenirea ce am cucerit-o cu jertfa atâtor vieți tinere.

Sunt 10 ani trecuți, de când ni s'a făcut dreptatea, după care moșii și strămoșii noștri au oftat înzadar. Suntem stăpâni pe țara noastră, deci să înmulțim talantul și să nu îl îngropăm în pământ.

Fiii și fiicele noastre au toată putința de a crește în școli, în frica Domnului, de a ajunge la slujbe înalte, de a îmbrățișa negoțul și meseriile, pe cari le-am nesocotit până acum în paguba noastră. *Orașele gem și azi de cei de alte neamuri* și țăranii noștri sunt și azi tributarii lor. Noi le dăm putința să se așeze și întărească în orașe — și nu vrem să înțelegem, că fără carte, fără negoț, fără meserii, vom rămânea multă vreme în robia economică și socială, care e tot așa de grea ca și robia trupească, — iobăgia de odinioară.

„Să ne curățim simțirile și să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Invierii" (Canonul Invierii), așa glăsuește azi biserica.

Ce bucurie ar simți sufletul meu de părinte, dacă credincioșii mei și ai bisericii mele, ar fi așteptat această mare și sfântă zi, împăcați cu Dumnezeu și cu deaproapele lor și ar ieși azi la ziua Invierii Domnului din sfintele locașuri primeniți la inimă și curați la cuget, întăriți în lege și în Domnul, de a face binele și a fugi de păcat!

„Doamne miluește-mă și vindecă sufletul meu, că am greșit ție", să fie semnul pocăinței și al îndreptării, căci numai așa vom înțelege taina Invierii Domnului, acest izvor nesecat de bucurie și de mângăiere în grijele și neajunsurile ce ne împresoară.

Să privim, cum învie de-odată cu praznicul Invierii, firea cu toate bogățiile și podoabele ei; dar aceste bogății și podoabe ies la iveală, numai dacă au și binecuvântarea lui Dumnezeu, cu raze de soare și cu picuri de ploaie și muncă statornică.

Și învierea noastră va urma tot numai cu binecuvântarea Domnului cu raze de lumină și căldură, cu muncă stăruitoare și cu credință izbânditoare, împreunându-ne cu Hristos, rugându-L să ne fie în ajutor, să nu se depărteze dela noi, să ne însoțească în toate potecele vieții noastre.

Munciți deci și rugați-vă, îndrăgiți pământul care dă roade îmbelșugate și grijiți ca să nu treacă în mânile streinului, pentrucă țara este a aceluia în mânile căruia este și pământul. Dar să nu vă lăsați copleșiți cu totul de grija cea lumească, ci să ridicați ochii și spre cerul împodobit al patriei noastre desrobite, înălțind zi de zi, ceas de ceas rugăciunea ferbinte la Dumnezeul milostivirii, să verse duhul iubirii și al dreptății asupra tuturor cârmuitorilor acestei țări și asupra tuturor cetățenilor ei, înlăturând vrajba și zavistia ucigătoare de suflete.

Dumnezeu, care a îngăduit Fiului Său învierea cea de a treia zi, a lăsat ca un rezultat asemănător să învie și firea, să învie și sufletul omenesc.

Și în fiecare an, odată cu primăvara, care vine peste firea cea fără de simțire, vine și învierea pentru omul înzestrat cu cuget și simțiri creștinești.

„Hristos a înviat!" — „Adevărat a înviat!" răsună azi din mii de piepturi creștinești, — și în toate a pătruns razele izbăvitoare ale Invierii.

Invierea să alunge, iubiților din sufletele noastre toată îndoiala, toată necredința și toată amorțala.

Vom ruga deci „pe Cela ce s'a născut din Fecioară și restignire a răbdat, carele cu moarte a prădat moartea, și învierea a arătat, să nu treacă cu vederea, pe cei ce i-a zidit cu mâna Sa, și cu iubirea Sa de oameni, neîncetat să-i lumineze și în veci să-i mărturisească". (Trop. născ. gl. 8).

Dorindu-Vă dela Tatăl cel ceresc tot binele, și chemând darul de sus asupra Voastră, — sunt și rămân al Vostru de tot binele voitor.

Cluj, la ziua Invierii Domnului anul 1930.

Cu binecuvântarea Arhierească

NICOLAE

Veste bună.

Primim la redacție primul număr cu data de 20 Aprilie al gazetei intitulată „Acțiunea Română", organ al tineretului L. A. N. C. București, ce apare în fiecare săptămână, având redacția: București, Str. Carol No. 9. In frunte stă articolul de înaltă gândire savantă și reculegere creștinească, semnat de profesorul universitar *Paulescu*.

Sufletul gazetei este cuprins în următoarele rânduri: *„PENTRU INCEPUT. — Când dușmanii neamului românesc, cu ajutorul forței vizibile și oculte caută să ne distrugă țara moștenită dela părinți, cari au apărat-o cu sângele lor; când tot ce-i sfânt este batjocorit; când tot ce dăinuește prin puterea tradiției noastre românești este nesocotit, noi ridicăm un steag pe care*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

stă scris: CHRISTOS. REGELE, NAȚIUNEA.

„Inspirați din concepția spiritualistă a Creștinismului și considerând Monarchia, drept cea mai perfectă formă de conducere a unui popor, vom privi totd'auna Națiunea în totalitatea ei și nici odată în interesele partizanilor.

„Vom combate cu toată energia curentele moderne, cari vin astăzi să înece tot ce este românesc; vom combate democrația, considerând-o ca o formă hipocrită de introducere în domeniul comunismului anarhic.

„Tinerimei române, căreia i-se pregătește cel mai negru viitor, îi revine sarcina de a face ca această țară să fie iarăși românească.

„Fie această gazetă strigătul de românească redeșteptare, care să dea generației noastre energie de fier și voință nestrămutată de a înălța pe culmile de glorie steagul virtuței străbune“.

Pentru preoțimea, care face diplomație fața de lupta tineretului L. A. N. C., reproducem următoarele rânduri dintr'un articol semnat de diaconul *I. Popescu-Mozăceni.* Scuturați-vă de indiferența și patimi mărunte, d-lor preoți, și ascultați glasul celui ce și-a închinat viața Altarului:

„Lupta pe care o ducem noi se știe care este: apărarea religiei creștine și a pământului strămoșesc. Cum se face că această mișcare în loc să fie încurajată oficial chiar de biserică, pentru-că o apără, este bârfită cu nesocotință? Știm de altfel că demoni ce mișună destui chiar prin biserică se opun la aceasta. Dar vom strivi cu puterea Crucii Mântuitoare.

„Episcopi și preoți, ce mai aveți un suflet neîntinat în vre-o cloacă politică de partid, dați-ne ajutorul; și Satan cu fiii săi vor fi striviți sub fața Crucii isbăvitoare. Nu ne veți da? Veți pieri ca episcopii și preoții ruși sub spada ucigătoare a fiilor lui Izrael. Și va fi zadarnic plânsul și tânguirea pe ruini“.

Cu aceste promisiuni învioratoare, intră în lupta sfântă pentru Neam și Rege gazeta tineretului L. A. N. C. din Capitala României. Ii dorim viața lungă: de isbândă suntem siguri.

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ.

Cetiți Infrățirea Românească

Citiți și vă luminați.

Citiți documentul de mai jos, domnilor, cari din școală ați aflat că în *Roma* s'a continuat nu numai tradiția de prestigiu imperial în persoana Papilor, ci și cultura clasică, salvată, ca într'o vatră de foc nestins, în vremea când furtuna năvălirilor barbare și ignoranța evului mediu întinseseră întunericul și asprimea primitivă peste toată fața Europei.

Citiți documentul de mai jos, mai ales d-voastră domnilor, cari, în afară de legăturile intelectuale ce apropie de Roma pe orice om cult, mai aveți și contactul intim sufletesc cu *„Cetatea Vaticanului“*, prin religia catolică.

Citiți documentul de mai jos, mai ales d-voastră domnilor consângeni, cari *„uniți“* cu Roma în credință, nu numai că trebue să apreciați adevărul incontestabil rostit *ex cathedra,* dela înălțimea locului unde a fost răstignit Sfântul Petru, dar ați contractat și datoria morală de a urma cuvântul Vaticanului impunându-i respectul cu orice prilej.

Acest cuvânt al Vaticanului a fost rostit solemn, sub forma de enciclică, adresată *urbi et orbi,* către sfârșitul secolului trecut, de unul din cei mai luminați Papi din câți au păstorit lumea catolică, de acel *Pontifex într'adevăr maximus,* prin vasta lui cultură, prin excelentul său simț diplomatic, prin impunătoarea lui personalitate morală: *Papa Leon XIII.* Simțul său diplomatic, a cărui superioritate *Bismark* a avut ocazia să o constate în așa numitul *„Kulturkampf“* nu l-a oprit să denunțe lumii primejdia Francmasoneriei și să îndemne toată lumea catolică a-și da silințele să stârpească *„această ciumă necurată ce se strecoară prin toate vinele societății“.* Era Sfântul Părinte prea adânc pătruns de misiunea lui morală, spre a face tranzacția între diplomație și adevăr; și era prea cult spre a nu descoperi, magistral și definitiv, toată adâncimea perversă și primejdioasă a sectei scelerate, combătută de predecesorii săi încă din anul 1738.

Din enciclia intitulată *„Humanum genus“*[1]) din *1884,* reproduc anul *1884.* câteva fragmente. Citiți și vă luminați:

(Pag. 19). *„In neadormita lor îngrijire pentru mântuirea poporului creștin, Predecesorii Noștri, Pontificii Romani cunoscură îndată cine era acest vrăjmaș atât de capital care se ivia din întunerecul unei ascunse conspirațiuni, și ceeace dânsul voia. Prevăzând deci viitorul, ei deteră suveranilor și popoarelor, semnul de alarmă, ca nu cumva să fie apucați fără de veste, prin cursele și meșteșugurile pregătite împotriva lor. Intâia arătare a primejdiei s'a făcut de* Clement XII [2]), *în anul 1738, iar Constituțiunea acestui Papă fu întărită și reînoită de* Benedict XIV [3]). Piu VII *se luă dupăurmele amândurora* [4]) *și* Leon XII, *cuprinzând în Constituțiunea Apostolică* Quo graviora *toate actele și hotărîrile Pontificilor precedenți asupra acestei materii, le primi și le întări pentru totdeauna.* Piu VIII, Grigorie XVI [5]) *și, în mai multe rânduri,* Piu IX [6]) *au vorbit în acelaș sens.*

„Fiind că scopul și firea sectei Francmasonice fuseseră pe deplin cunoscute, prin semne învederate, ale faptelor ei, prin procese formale, prin aducerea la lumină a legilor ei, a riturilor și a tâlcuirilor cărora mai multe ori se adăogiseră chiar mărturiile adepților, acest Scaun Apostolic a denunțat lumii că secta Francmasonilor, întemeiată fără nici un drept omenesc și dumnezeesc, este vătămătoare creștinismului, nu mai puțin decât statului: și a oprit și poruncit, sub pedepsele cele mai mari cu care obicinuește Biserica de a lovi pe vinovați, ca nimeni să nu intre în această societate. Intărâtați de aceste măsuri, și crezând de a putea, prin dispreț și prin defăimare, să scape de puterea acelor hotărîri sau să le micșoreze, secretarii (oamenii sectei secrete N. R.) învinovățiră pe Papii cari le decretaseră, când, că hotărîseră niște lucruri nedrepte, când că trecuseră peste marginele cuvenite. Astfel ei se siliră de a ocoli și de a zădărnici actoritatea și gravitatea Constituțiunilor Apostolice ale lui Clement XII, Benedict XIV, Piu VII, *și* Piu IX. *Cu toate acestea n'au lip-*

[1]) Vezi traducerea în românește, făcută de Episcopul *Nicolae Iosif Camilli* și însoțită de o epistolă pastorală către credincioșii catolici din Moldova, într'o broșură de 40 pagini, din

[2]) cf. enciclia *In eminenti.*

[3]) prin enciclica *Providas.*

[4]) cf. enciclica *Ecclesiam.*

[5]) enciclica *Mirari vos.*

[6]) cf. enciclica *Multiplices inter se.*

sit, chiar în acea societate, unii care au mărturisit, deşi fără voie, că, plecând din punctul de vedere al învăţăturii şi al disciplinei catolice, Pontificii romani urmaseră după tot dreptul. Acestei mărturisiri trebue a mai adăogi consimţământul unui număr oare-care de suverani şi de capi ai statelor cari avură grija, sau de a denunţa societatea Francmasonilor, Scaunului Apostolic, sau de a o osândi ei înşi-şi, ca un ce primejdios, aducând legi împotrivă-i, precum s'a făcut în Olanda, în Austria, în Elveţia, în Spania în Bavaria, în Savoia şi în alte părţi ale Italiei.

„Dar mai pre sus de toate este de însemnat, că întâmplările au desvinovăţia purtarea cea înţeleaptă a Predecesorilor Noştri. Căci grija lor cea prevăzătoare şi părintească, nu avu, nici pretutindenea, nici totdeauna, sfârşitul dorit, fie din pricina prefăcătoriei şi vicleniei secretarilor, fie din pricina uşurinţei nesocotite a acelora cari ar fi avut interesul cel mai mare de a o priveghia mai de aproape. Urmarea a fost că, într'un veac şi jumătate, secta Francmasonilor a făcut înaintări necrezute. Intrebuinţând totodată cutezarea şi şiretenia, ea a năpădit în toate gradele ierarhiei sociale, şi a început a câştiga atâta putere, încât părea a domni aproape în deosebite state. Din această întindere atât de grabnică şi de înfricoşată, au urmat anume pentru Biserică, pentru autoritatea suveranilor şi pentru binele public, acele rele, pe care Predecesorii Noştri le prevăzuseră mai de mult, deoarece lucrurile au ajuns până a justifica pentru viitor temerile cele mai serioase, nu tocmai în privinţa Bisericii, ale cărei temelii nu pot fi sguduite de feliu prin încercările oamenilor, ci în privinţa Statelor unde a devenit prea covârşitoare înrâurirea sectei de care vorbim, sau a altor secte ce-i seamănă şi care conlucrează cu dânsa, şi sunt de dânsa atârnate.

(Pag. 21). „Din pricinile acestea, de abia pusesem, Noi, mâna pe cârma Bisericii, am văzut şi am simţit pe deplin cât trebuia să ne împotrivim unui rău atât de mare, şi să-i împotrivim, întru cât e cu putinţă, autoritatea noastră. Folosindu-ne de orice bun prilej, Noi am urmărit învăţăturile cele mai însemnate. asupra cărora părea a fi înrâurit mai mult întreutăţirea ideilor Francmasonice. Astfel în Enciclica Noastră Quod Apostolici muneris, Noi ne-am silit de a combate monstruozităţile socialiştilor şi ale comuniştilor. In cealaltă Enciclică a Noastră Arcanum ne-am îngrijit de a apare şi de a desluşi noţiunea cea adevărată şi autentică a societăţii casnice, al cărei izvor şi început este căsătoria. Pe lângă acesta, în Enciclica Diuturnum Noi am propus, după principiile înţelepciunii creştine, firea puterii politice, şi am arătat minunata ei unire cu ordinea naturii, precum şi cu binele popoarelor şi al Suveranilor. Astăzi, după pilda Predecesorilor Noştri, am hotărît de a ne îndrepta cu dinadinsul luarea aminte, asupra societăţii însaşi, Francmasonice, asupra tendinţelor şi faptelor sale, ca să punem mai mult la iveală puterea sa răufăcătoare, şi să oprim lăţirea unei ciume nenorocite.

„Felurite sunt sectele oamenilor care, deşi n'au aceleaşi rituri, aceeaş formă şi origina aceeaş, totuşi fiind unite între ele prin împărtăşirea aceluiaş scop şi prin asemănarea principiilor, în fiinţă, se potrivesc cu Francmasoneria, ce este ca un centru din care toate pleacă şi în care se întorc. Şi deşi astăzi ele nu arată de a voi să rămână ascunse, şi ţin adunări ziua 'n amiaza mare şi faţă cu toată lumea, avându-şi chiar jurnalele lor, totuşi, dacă ne uităm până în fondul lucrurilor, vedem prea bine că ele păstrează firea şi obiceiul societăţilor ascunse. Căci la ele se află mai multe feluri de taine, pe care legile lor le opresc, cu cea mai mare îngrijire, de a le descoperi, nu numai persoanelor străine, ci încă unui număr însemnat din adepţii lor: aşa de pildă, sfaturile din lăuntru şi cele din urmă, capii cei mai mari ai sectelor [7])... nişte întruniri mai ascunse şi interioare, de asemenea şi măsurile luate şi în ce chip, prin ce mijloace se vor îndeplini. Contribue de minune la aceasta, împărţirea făcută, între asociaţi, a drepturilor, a funcţiunilor şi a însărcinărilor, deosebirea ierarhică a rândurilor şi a gradelor, făcută în modul cel mai nimerit, şi disciplina cea straşnică, cărei toţi, sunt supuşi. Candidaţii trebuie să făgăduiască, ba chiar să jure, de a nu descoperi niciodată şi nici într'un chip numele asociaţilor, semnele şi învăţăturile societăţii. Astfel sub nişte înfăţişări înşelătoare şi întrebuinţând totdeauna prefecătoria, precum odinioară făcuseră Manicheii, Francmasonii nu cruţă nici o osteneală pentru a se ascunde şi pentru a nu avea alţi martori decât numai pe ai lor. Căutând ei, de a nu arăta niciodată ceeace sunt, ei joacă rolul de prieteni ai literaturii sau de înţelepţi întruniţi pentru a cultiva ştiinţele. Nu vorbesc decât de râvna lor pentru înaintarea civilizaţiunii, de iubirea lor pentru poporul de jos. Auzindu-i pe ei, unica lor ţintă ar fi de a îmbunătăţi soarta mulţimii şi de a întinde la un număr mai mare de oameni foloasele vieţii civile; care intenţiuni chiar de-ar fi adevărate, nu sunt decât o parte din scopurile lor. Afară de acestea, ceice sunt înscrişi, trebue să făgăduiască o supunere oarbă şi desăvârşită la poruncile capilor, trebue să se arate gata de a îndeplini poruncile acestea la cea mai scurtă înştiinţare, la cel mai mic semn, supunându-se de mai înainte, dacă ar face altfel, la pedeapsa cea mai cumplită şi la moartea însăşi. Aşa, nu e lucru rar să fie pedepsiţi cu moartea aceia dintre ei cari sunt judecaţi sau de a fi dat pe faţă învăţăturile tainice ale societăţii, sau de a se fi împotrivit poruncilor şi aceasta se săvârşeşte cu atâta îndrăzneală şi dibăcie, încât, cele mai multe ori, ucigaşul scapă de urmăririle şi răzbunarea justiţiei. Acum, a se preface necontenit şi a se ascunde în întunerec, a-i lănţui pe oameni ca pe nişte robi cu legămintele cele mai tari pentru un scop necunoscut de dânşii, a întrebuinţa la orice fărădelege aceste unelte ale unei voinţi străine, a înarma pentru omor nişte mâni al căror ajutor este încredinţat prin nepedepsirea crimei: este o cruzime pe care firea însăşi a lucrurilor, n'o poate îngădui. Raţiunea şi adevărul ne dovedesc deci, că societatea, despre care vorbim, se împotriveşte dreptăţii şi onestităţii naturale.

Pag. 31). „Din cele ce le-am zis pe scurt, se vede destul de lămurit, ce este secta Francmasonilor, şi care e ţinta ei. Dogmele lor principale se împotrivesc atât de tare şi atât de învederat minţii omeneşti; încât nimic mai întreutăţit nu se poate închipui. A voi să se nimicească religiunea şi Biserica întemeiată pe însuşi Dumnezeu şi încredinţată de-o ocrotire neperitoare, pentru a restatornici, după optsprezece veacuri, moravurile şi aşezămintele păgânilor, este o nebunie foarte mare şi o nelegiuire prea cutezătoare. Insă nu e mai puţin îngrozitor sau mai uşor de suferit de a vedea respingându-se binefacerile câştigate prin bunătatea lui Isus Christos nu numai indivizilor, dar şi oamenilor

[7]) Lipseşte un rând.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

uniţi în familii şi naţiuni, binefaceri care, după mărturisirea însăşi a vrăjmaşilor, sunt foarte mari. Intr'un scop atât de smintit şi criminal, pare a se putea recunoaşte ura cea nestânsă şi pofta de răzbunare, de care satana este însufleţit împotriva lui Isus Christos. De asemenea, scopul celalalt, pentru care Francmasonii îşi dau atâta osteneală de a nimici anume temeliile cele mai de căpetenie ale dreptăţii şi ale moralităţii, şi de a se face ajutătorii acelora cari ar voi să le fie iertat a face toate câte le poftesc, după obiceiul dobitoacelor, nu este alta decât a prăvăli în prăpastie neamul omenesc, *în chipul cel mai ruşinos şi necinstit. Răul se face şi mai mare prin primejdia ce ameninţă atât societatea casnică, cât şi cea civilă.*

(Pag. 36). *„Pe Voi însă, Venerabililor Fraţi, Vă rugăm şi Vă cerem cu stăruinţă, ca împreunând munca voastră cu a Noastră, să întrebuinţaţi toate silinţele,* pentru a stârpi această ciumă necurată, ce se strecoară prin toate vinele societăţii. *Voi trebue să apăraţi slava lui Dumnezeu şi mântuirea aproapelui: care scopuri având-le înaintea ochilor în această luptă, nici inimoşia, nici puterile nu Vă vor lipsi. Va atârna dela înţelepciunea voastră să judecaţi, prin cari mijloace, mai cu seamă, se pot birui împotrivirile şi piedicele. Insă se cuvine auctorităţii dregătoriei Noastre, ca Noi înşine să arătăm câteva mijloace potrivite.* Mai întâi de toate trebue a scoate Francmasonilor masca, şi a arăta ceeace sunt în adevăr, *trebue a învăţa poporul, prin predici, şi chiar prin Epistole Pastorale, făcute spre acest scop, care sunt meşteşugurile unor acestfel de societăţi pentru a-i trage la sine, care este răutatea învăţăturilor, şi uriciunea faptelor lor. Precum au hotărît mai de multe ori Predecesorii Noştri, nimeni să nu creadă că-i este iertat, de a se înscrie în secta Francmasonilor, dacă religiunea catolică şi mântuirea sa îi este atât de scumpă, pe cât ar trebui să-i fie. Să nu înşele pe nimeni onestitatea prefăcută, căci vre-unora li s'ar putea pare, că Francmasonii nu cer nimic, ce s'ar împotrivi făţiş religiunii şi sfinţeniei moravurilor, dar fiindcă scopul şi firea sectei sunt de tot rele, este drept să nu fie iertat a se uni cu dânşii sau a-i ajutora în vre-un chip“.*

Inalţii Prelaţi uniţi şi cu toţi preoţii români de aceeaş confesinune nu pot nici ignora, nici nesocoti cuvântul *infailibil,* — pentrucă este rostit „*ex cathedra*“ — al Papei Leon XIII.

Aşa fiind, întreb respectuos, dar precis: cum se împacă îndatorirea de a urma cuvântul Părintelui sufletesc del aRoma, cu fapta indiscutabilă de a fi promovat din răsputeri venirea la putere şi de a mai sprijini actualmente guvernul Maniu, înţesat de francmasoni?

Blajul, din a cărui bibliotecă metropolitană am împrumutat traducerea encicliçei *Humanum genus,* are cuvântul.

Şi nu poate tăcea, decât în propriul său detriment moral.

I. C. CĂTUNEANU

Cârmăciile partidelor politice.

S'au scurs dela *„Unirea cea Mare“* — plini de rele — doisprezece ani.

Orice om, cu o minte cât de îngustă, poate vedea că răul a crescut din ce în ce şi astăzi în al doisprezecelea an ne găsim la culmea lui. Această stare nu-i decât efectul unei cauze, numai şi numai a politicianismului. Această slăbiciune a făcut loc străinilor să lupte pentru destrămarea şi nimicirea neamului şi statului român. Să privim cu ochi obiectivi: Situaţia în care ne găsim e mai mult decât îngrijorătoare. De ce ne irosim puterile în frământări lăuntrice!? Ori nu cumva am uitat că suntem înconjuraţi de duşmani. Atât cel din afară, cât mai mult cel dinăuntru, ne sapă şi ne pregăteşte ştreangul pentru gâtuire. Aceşti duşmani lăuntrici de cari trebue să ne desbarăm cât de de curând, pentru ca să ne putem păstra ca neam, sunt Jidanii şi deavoleasca lor asociaţie ocultă, „francmasoneria“.

Aceşti paraziţi,—că Jidanii sunt un element parazitar, corupător şi destructibil, este incontestabil, — s'au înmulţit mai cu seamă după răsboiu şi se găsesc în număr mare în provinciile alipite. Una din aceste provincii, care suferă de această pecingine împânată cu misiţi şi samsari, încurajaţi de oamenii partidelor, speculată de talmudul perciunat, este biata *BASARABIE,* pământul apărat de braţul lui *Ştefan,* ajuns feuda lui *Stere,* sub administraţia lui *Ziepstein.*

Nici o parte a ţării nu suferă mai mult urmările misitismului, speculaţiei politicianiste şi nici una nu e suptă până la sânge de lipitorile jidane, ca Basarabia.

In voie aici perciunaţii aplică scârbosul lor talmud diabolic, exploatând populaţia românească şi munca braţelor ei.

Odată cu revoluţia bolşevică — opera lor —, odată cu isbucnirea vulcanului comunist, toată lepra şi toată păduchelniţa perciunată, a dat năvală împânzind oraşele şi satele codrenilor, aducând cu sine, pe lângă legea lor soioasă şi cârlionţată, toată corupţia bolşevică, tot ce în Rusia era mai stricat şi pervers. Cum au venit, cum s'au bucurat de ospitalitatea, nu atât a Românului cât a partidelor politice, având grijă de ei, ca un tutore de copiii minori, — ca în voie să-şi desfăşoare activitatea drăcească a legii lor. Şi-au jucat mendrele în pământul „Basarabilor“ aşa cum au voit, fără ca un partid politic, din cele perindate la cârmă, să fi luat o cât de mică măsură de stagnare a jafurilor şi speculaţiilor talmudistice. Ba din contră, cu venirea la „putere“ a fiecărui partid hămesit după „ciolan“, Jidanii au găsit în el un nou protector şi mai ca cel trecut.

Acest fapt îl dovedesc trecutele cârmăcii şi crescânda înmulţire de jafuri şi excrocherii comise de această pecingine hidoasă.

Astăzi mai mult ca oricând, mai mult ca sub orice guvernare de partid politic, Jidanii se lăfăesc şi ne beştelesc în casa noastră cum le vine gust şi poftă. Aceiaşi musafiri obraznici, s'au întins la caşcaval, vrând să se facă stăpâni pe orice bun al nostru.

Mănâncă dintr'un blid cu politicianii, cari au în mână banul ţării, banul muncitorului câştigat cu atâta osteneală prin munca braţelor pârlite de soare şi prin mila „Celui de Sus“.

Mai mult ca orice guvern, naţional-ţărăniştii, „lupii în pielea oilor“, prin fiscalitatea virgilo-madgeară, au ruinat complect gospodăria Românului, aducându-l la sapă de lemn. Anul trecut — în Basarabia — când populaţia gemea de foame, naţional-ţărăniştii, prin omul lor de încredere, — jupân Stere —, au adus porumb mucegăit despre care bieţii oameni spun că „nici caii nu-l mâncau“. Le-a adus grâu, orz de sămânat (la kgram), cu nisip şi pământ, pe preţuri ridicole, iar acum le cere să plătească,

mucegaiul, ciuperca adusă de Jidanii lui Stere. Le-a dat porumb bun de lepădat și acum le cere și le bate toba să-l plătească, acum când prețurile nu sunt decât o bătaie de joc.

S'au dus boii dracului și nu mai are mult nici stăpânul până să-i urmeze! Cu patru cinci puduri nu poate plăti unul ciupercat de an. Ori o fi făcut acest om de patru cinci ori mai mult ca an. Nu se ține seamă. „Plătește și atâta tot, că de nu — nu știu ce vom face din tine". Omul vinde ce are, că-i ia straele.

Il vinde — cui? Jidanului, căci el îl poate cumpăra. Il strânge în magaziile portului Chilia ca mai târziu să-l înapoeze celui dela care l-a cumpărat, pe un preț întreit. Un schimb de boabe, cu șanse bănești, pentru Jidani.

Uniți cu politicianii, Jidanii învârtesc șurubul comerțului de cereale, admirabil, dar atât până se vor vedea stăpâni pe situație, că atunci le fac vânt de petrecanie și lor, acestor becisnici cari servesc ca mijloace în atingerea scopului predicat de talmudul jidovesc.

Bune unelte!!! Și cine oare sunt de vină, că în timpul de față ne găsim în această stare?... nu jidăniții? nu politicianii uniți cu misiții? nu Stere înfrățit cu Zipstein, să stoarcă Basarabia, să anihileze orice bun simț în Românii de aici? Cine tolerează în funcția „Siguranței generale" oameni de teapa lui *Tibacov*, și cine înlocuește și concediază oamenii cinstiți și muncitori, nu domnii cârmaci?

Ba politicianii au mers mai departe compătimind această zevzecă rasă: „Săracii, bieții Evrei, de ce n'ar trăi și ei, de ce n'ar avea și ei pământ" și astăzi usturoiații se văd stăpâni pe pământul strămoșilor noștri, apărat de Români și tradat de ei!!... Cine le-a dat? Nu partidele politice? dându-le voe să-și ridice și monumente, că s'au jertfit și luptat pentru întregirea neamului?! Ba, mai acum o lună de zile la „Cameră" a fost interpelat dl Ministru a Școalelor: ce-i cu Școala normală de înv. jidani, la care întrebare d-l Costăchescu a răspuns: să vadă ce se va zice în „consiliul de miniștri". Jidanii învățători!!... Apoi atât ne mai trebue să ne ducem pe copcă.

Mă întreb, dacă poate fi vre-o ocară mai mare ca aceasta!! Ce ziceți „domnilor dela putere", ce stați de plimbat, prin sanatoriile apusului, pe spinarea acestui oropsit popor?

Și-au ridicat „Iuzii" monumente, să arate străinilor că s'au luptat? Ei au luptat, sau ne-au tradat?

Blestemați sunt toți acei ce au luat parte și au încuviințat ceremonia lor.

Și cine a îngăduit asemenea rușine, dacă nu guvernul Maniu—Mihalache, cu vederi democrato-umanitariste? Ce-ați făcut din această țară?, câmpul de exploatare și râs al străinilor!? N'ați făcut nimic pentru ceice v'au cocoțat sus. Nimic pentru țară, totul pentru voi și Jidani. Ați adus desbinarea în sufletele Românilor, ați adus ruina și ați vârât sărăcia în casa țăranului, ce vă hrănește. Țara v'a dat încrederea și acum le-ați întors spatele. Nimic bun, totul rău. Toate relele, ce pot duce un popor, un stat, spre nimicire, asta ați adus.

Cu dv. s'a dovedit pe deplin că democrația — mai ales la noi — nu-i compatibilă de creație.

Aceasta-i procopseala, cu care ne-a blagoslovit politica partidelor. Astea sunt roadele politicii celor doisprezece ani de cârmăcie a partidelor, astea sunt minciunile demagogilor politici, rezultatele făgăduelilor politicianilor masoni — fericirea fiscală virgilo-madgeară și ploaia de legi puse la dosar și pe lângă altele, și acțiunea de a ni-i sui pe Jidani în cap, de a-i face stăpâni în casa noastră.

Mă întreb și de activitatea înfocatului patriot, părinte al Basarabiei, jupân Stere, ce-a făcut pentru țara Voevozilor Moldovei? Ce a făcut alarmistul musiu-mason-trădător Stere, pentru această provincie?... Ne-a recomandat pe amicul samsar Zipstein ca administrator al feudei sale. Fără ca să lungesc vorba, spun că ne putem dispensa de așa tipuri, ca al simpaticului Zipstein și chiar ca al drăguțului Stere, precum ne putem dispensa — fără a ne pricinui daune și de toți cei ce vor să-l urmeze.

!!! Mă mir, de ce atâta discuție în jurul acestui nume terfelit al ingratei și scârboasei persoane ce reprezintă. Imi pare că i se face prea mare cinste! Mă obțin de a-i acorda atâta onoare — spre prestigiul acestei reviste — acestui jupân vecin de celulă cu Lenin „pașă al bolșevismului". Mă întreb și mă mir cum putem ține în casa noastră acești „terchea-berchea", ce susțin în parlament interesele comuniștilor — Jidanilor — ce ne pregătesc ștreangul.

Acei ce au reacționat la timp, dându-și seama în ce ape ne scăldăm, sunt cei cu organizația L. A. N. C., cu deviza conservatoare de nații, „Hristos, Regele Națiunea", dorind „România a Românilor".

E timpul să ne desmeticim toți cei ce simțim românește și să reacționăm, sprijinind L. A. N. C.

A. S. A.
Invățător
— *Basarabia.* —

„AsociațiaStudenților Creștini" dela Universitatea din Iași.

Comunicat

Rușine ne mai pomenită s'a abătut asupra Țării noastre. Cei ce — pe lângă sutele de mii de morți — au făurit cu jertfă nemăsurată România Mare, cei ce și-au lăsat mâinile și picioarele pe câmpul de onoare, pradă corbilor, cei ce și-au perdut vederea apărând Țara și neamul, au fost crunt loviți de arma românească pe care au purtat-o cu atâta vitejia în fața hoardelor dușmane. A curs sângele martirilor Neamului și ei în neputința lor plâng lacrimi cu sânge pe mormintele eroilor mai feriсiți decât ei, cari au scăpat cel puțin sub pământ de această rușine.

Nu plângeți eroi! E săptămâna patimilor! Ați pătimit și pătimiți și voi! Dar vine învierea, Sfânta Inviere. Veți învia și voi la o nouă viață, pe care o veți croi tot voi împreună cu noi, studențimea română creștină.

Simțim durerea și rușinea voastră și noi și în sufletele noastre clocotește revolta cea mai puternică și înfierăm acțiunea criminală a celor vinovați, cari v'au prădat drepturile voastre lăsându-vă muritori de foame. Aveți jurământul nostru că suntem alături de voi și că vă vom apăra.

Iar vouă, colegi studenți, ce ați avut fericirea să apărați pe eroii noștri, vă trimitem felicitări frățești. Suntem cu voi și ne mândrim cu acțiunea voastră.

Președinte:
NICU N. PETRAȘCU.

Secretar general:
ILIE OLTEANU.

Români!

Dacă voiți să vă luminați asupra primejdiei franc-masonice, citiți

„Buletinul „ANTI-JUDEO-MASONIC"

Organ al institutului de cercetări judeo-masonice.

Str. CAROL Nr. 9 — BUCUREȘTII.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Memoriul U. N. S. C. R.

Pericolul francmasoneriei în România-Mare

După opt ani de activitate în cadrul ideii naționale, U. N. S. C. R. constată astăzi că orice încercare de regenerare morală a societății noastre, se izbește de zidul puternic al asociațiilor secrete francmasonice, care conduc din umbră întreaga viață politică.

Intr'adevăr, francmasoneria, solidară cu toți dușmanii neamului românesc și ai omenirii întregi, sapă adânc la temelia organizației noastre de stat, în scopul precis de a distruge barierele naturale ale națiunilor, și a întrona pe ruinile acestora un imperialism, pe care faptele ni-l arată de esență *pur iudaică*. Acest scop este astăzi cu prisosință dovedit, grație revoluțiilor cari au sguduit lumea întreagă, în urma răsboiului celui mare și au condus la prăbușire cele mai puternice monarhii, revoluții pregătite și conduse de forțele oculte ale francmasoneriei.

Fără o reacție puternică din partea noastră nu va întârzia ceasul când statul nostru va avea aceeaș soartă.

Prin filosofia ei, francmasoneria, luptă împotriva principiului care a menținut unitatea noastră pe acest pământ mii de ani, cu toată vitregia vremurilor, și care constitue piatra de bază a întregii civilizații actuale, împotriva *creștinismului*.

Prin falsa sa democrație, prin falsa interpretare a ideii de libertate, conduce la politicianismul parazitar și neputincios, una din cele mai mari piedici în desvoltarea normală a statului.

Prin umanitarismul și internaționalismul său tinde la distrugerea sentimentului național și anarhia socială.

Prin pacifismul și antimilitarismul său tinde la distrugerea puterii statului, reprezentată prin armată.

Prin ura formidabilă ce o animă împotriva regilor, prin republicanismul și revoluționismul său, tinde la răsturnarea Monarhiei noastre la distrugerea întregului patrimoniu de tradiții care solidarizează toate generațiile trecute într'un tot organic constituind caracterul nostru etnic.

Prin captarea și aservirea tuturor celor cari conduc partidele politice, dă o falsă îndrumare desvoltării statului, conducându-l la decadență.

Prin pătrunderea ei între funcționari, în magistratură și armată, conduce la distrugerea autorității și independenții statului, substituind ierarhiei acestuia o ierarhie ocultă, sub ordinele și influennța directă a francmasoneriei internaționale, fără patrie și fără Dumnezeu.

In urma perchiziției, operată de către studenți; la sediul Lojii *„Marele Orient“* dela București, dovada a fost făcută deplin, că toate societățile masonice din România, criate din ordinul Lojelor din Rusia dela 1919, New-York, sau „Marele Orient“ francez, sunt sub dependența lor și primesc în prezent *ordine* dela Paris, Geneva, New-York, Budapesta, Berlin, sau Moscova și fac *spionaj* în folosul acelorași centre.

In lumina acestor adevăruri, îndeajuns dovedite, U. N. S. C. R., hotărîtă să lupte până la completa desființare a fr.:. mas.:., semnalează întregului popor românesc pericolul ce ne amenință și cere guvernanților să ia măsuri cu un'ceas mai devreme.

Intru nimic nu-și poate găsi justificarea existenței tăinuită, sau secretul lucrărilor unei societăți, într'o țară liberă, sub un regim de libertate.

In interesul acestei libertăți, se impune desființarea societăților secrete. A admite lojelor masonice privilegiul de a se sustrage controlului public, de-a întinde asupra țării întregi o rețea nevăzută, în care sunt prinse toate organele vitale ale statului, de a se substitui autorității acestuia, constitue cel mai monstruos atentat la libertatea și la suveranitatea statului.

Pentru garantarea libertății, și nu ca o restricție a ei, guvernul este dator să oblige societățile francmasonice să lucreze la lumina zilei, dacă scopul lor nu este în contradicție cu legile țării; să impună publicitatea ședințelor, controlul *efectiv* al statului asupra lucrărilor, listelor de membri, statute și regulamente.

Pentru garantarea independenței și suveranității statului guvernul e dator să interzică tuturor acelora cari dețin o parte din această suveranitate, magistrați, funcționari, militari, etc., de a fi membri ai societăților francmasonice, înlăturând astfel influența nefastă asupra conducerii statului, a unor puteri străine, cu scopuri tăinuite.

In caz când acest strigăt de alarmă nu va avea, acolo unde trebue, ecoul dorit, studențimea română creștină va ști să găsească mijloacele necesare pentru a extirpa acest rău, care pune în primejdie existența statului Român, național și creștin.

A. ȚÂNȚĂREANU,
Delegat al Comitetului Executiv al U. N. S. C. R. cu studiul PROBLEMEI FRANCMASONICE
— București. —

Aspecte cooperatiste.

Sărbătorirea unei recolte culese depe ogorul cooperației ardelene

Duminică, 6 Aprilie a. c. s'au ținut într'o atmosferă înălțătoare adunările generale pentru aprobarea bilanțului 1929 ale cooperativei de producție și consum *„Bologana“* și băncii populare *„Grădiștea“*, ambele din comuna *Bologa*, județul *Cluj*.

Infiinţată la 10 Iulie 1921 de 51 societari, cu un capital vărsat de 45.040.—, la finele anului 1929 cooperativa avea 214 societari cu un capital vărsat, fonduri de rezervă, opere sociale, construcții și amortizări în valoare de 733.062.50 Lei, precum și un beneficiu nett de 41.922.50 Lei, dupăce în cursul anilor trecuți a contribuit în cea mai mare parte la construcția unei biserici în întregime din granit și unică în felul ei, începând în cursul anului trecut și construcția unui frumos imobil propriu.

In timpul activității ei, până la finele anului 1929, a aprovizionat în cele mai avantajoase condițiuni, pe săteni, cu mărfuri și cereale ce valorau pe preț de cost 5.463.623.— Lei, iar producția valorizată a celor 5 cariere de granit, a căror exploatare s'a început în primăvara anului 1923, valora la finele anului trecut 15.083.560.— Lei.

Dintr'o comună sărăcăcioasă de munte, cu locuitori adevărați sclavi la întreprinderea străină pentru exploatarea pietrii din comuna *Poieni*, aspectul ei de astăzi arată

bunăstarea locuitorilor prin temeinicia gospodărilor și frumusețea vitelor, toate obținute prin organizarea și canalizarea vieții economice și culturale prin cooperație.

Plantații de pomi fructiferi, salcâmi americani, duzi și molizi împărțiți locuitorilor, de cooperativă, astupă râpile muntoase și asigură locuitorilor noui surse de venituri prin pomicultură, apicultură, sericicultură, etc.

Stârpiturile de vite mari și mici de odinioară au dispărut și astăzi ți-i mai mare dragul să te uiți la vitele de rassă Simenthal, Pintzgau, etc., rezultate din animalele de reproducție aduse de cooperativă.

O impresie plăcută îți face deasemenea atelierul de covoare și scoarțe românești, în care lucrează iarna, fetele și femeile din sat.

In carierele de granit ale cooperativei lucrează locuitorii din 12 sate și întreaga viață economică din regiune se scurge prin cooperativă.

Mulți dintre foștii ei societari s'au colonizat în partea nordică a Ardealului, creindu-și gospodării frumoase, grație veniturilor realizate prin munca prestată la cooperativă.

Temporalele exploatări forestiere au asigurat deasemenea existența multor săteni și numai insuficiența capitalului și ignorarea din partea Băncii Centrale Cooperative, contribuie la renunțarea organizării secției forestiere.

Inființarea unei secții de lăptărie, mai ales acum după îmbunătățirea rassei vitelor, este un vechiu desiderat al locuitorilor din această regiune și ea va lua ființă imediat ce se va putea asigura un debușeu avantajos.

Față de-atâtea lucruri frumoase care-ți umple inima de bucurie, mai ales când ești Român, obișnuita indolență și rea credință a autorităților n'au lipsit nici aici, căci de ani de zile cooperativa se sbate pentru a obține un contract direct cu municipiul București pentru a-l aproviziona cu pavele de granit pe care municipiul și le procură tot dela cooperativă, însă prin intermediul unui *samsar* din București care speculează cooperativa cum îi place.

Banca Centrală Cooperativă ar trebui deasemenea să nu-și uite scopul pentru care a fost înființată și să ajută cu mai multă dărnicie această veche cooperativă, cu chezășia unui trecut glorios.

In fața atâtor piedeci ce-i frustează progresul ei, brävii cioplitori Moți, nu disperă și asidua lor activitate continuă, în speranța unor timpuri mai bune și venirea unui regim cu un suflet mai mult înțelegător față de interesele românești.

Banca populară „Grădiștea" înființată la 2 Martie 1924, de 55 societari, avea la 31 Decemvrie 1929, un număr de 147 societari, cu un capital vărsat, fonduri de rezervă, opere sociale, construcții și amortizări în valoare de Lei 283.273.—, precum și un beneficiu net de Lei 27.777.—, iar împrumuturile acordate pentru scopuri productive sătenilor, bisericii și cooperativei se ridicau la Lei 1.410.988.

Ea și-a ajuns și-și continuă chemarea prin scăderea dobânzilor și ajutorarea sătenilor la închegarea și consolidarea gospodăriilor lor.

Dacă bazele și organizarea cooperației în această regiune s'au pus de dl. *Ion L. Potra* sprijinit și îndrumat de-aproape de dl. inspector *Ilie S. Codreanu*, în ridicarea băncii populare a contribuit mult și sprijinul d-lui *Ion Modrigan*, directorul federalei *„Zorile"* din Luduș-Turda, prin creditele acordate la timp.

Dintre vorbitori, am remarcat frumoasele și româneștile dări de seamă a d-lui Ion L. Potra, președintele ambelor instituții, care, în cuvinte bine simțite, a arătat nevoile cu care a luptat, relevând izolarea sa prin lipsa îndrumătorului de altădată, dl. inspector Ilie S. Codreanu, mutat în regiunea Brașovului.

Mișcat de sentimentele exprimate de vorbitor și aplauzele societarilor, a vorbit dl. inspector Ilie S. Codreanu, care a mulțumit asistenței pentru dragostea arătată de societari în orice ocazie și, după-ce a făcut câteva observații asupra activității și bilanțurilor instituțiilor cooperative, ca un adevărat părinte sufletesc, a încurajat pe săteni în lupta vieții cooperatiste, prin îndemnuri și sfaturi, mai aproape de viața practică, asigurându-i că ori-unde *„interesele serviciului"* îl vor duce, nici când nu va uita pe vrednicii Bologani lângă care va fi gata întotdeauna pentru a pune umărul la ridicarea instituțiilor lor cooperative.

Spre înserate s'au terminat acește înălțătoare adunări generale, iar oaspeții străini au plecat cu trenul în uralele voioșilor cooperatori.

ASISTENT — CLUJ.

Intre presă și editură

Se știe că Jidanii stăpânesc în lume o armă destul de puternică, presa, cu ajutorul căreia își creiază o opinie favorabilă scopurilor diabolice pe care Sanhedrinul jidovesc adesea le dictează. Dar pe lângă ocupațiunea de ziarist, scrib al condeiului, s'a adoptat foarte bine mediului parazitar, jidovesc, și acea de editor.

Ca editori, Jidanii nu fac altceva, decât să scoată pe piața mondială, tot felul de cărți și broșuri, a căror conținut să fie în concordanță cu prescriptele talmudului. Mă voiu ocupa în acest articol în deosebi de rolul nefast pe care îl joacă în cultura masselor românești editura jidovească IG. HERTZ din București.

Iată cum procedează această editură pentru a-și răspândi marfa sa plină de germeni distructivi specifici neamului jidovesc. Zilnic mașinele acestei edituri, care devin din ce în ce mai număroase, fapt care denotă că afacerile merg bine: împânzesc Capitala, ajungând adesea până și în colțurile cele mai obscure ale mahalalelor Bucureștene, ducând cu ele, sutele și miile de fascicole de romane, pline de otrava cahalului jidovesc.

Aceasta este hrana sufletească pe care le-o procură fiii lui Iuda, bietei populațiuni nevoiașe din capitala României Mari, care se vede nevoită a înhala zilnic otrava jidovească, lăsându-și adesea bucătica dela gură pentru a fi la curent cu numărul corespunzător de fascicolă.

Se pune întrebarea, câte biblioteci populare are Capitală? Și se va răspunde: Nici una. Acesta este tristul adevăr. Și ne doare inima când ne gândim, că se găsesc fonduri pentru ori și ce, numai pentru hrana sufletească a poporului, nu!

Atât presa cât și editura semită, lucrează de acord la distrugerea moralului populațiunii creștine, susținându-se reciproc în lupta ireductibilă dusă contra popoarelor creștine spre a le perverti moralul sub ori ce formă.

Remediul deci și în această latură a apărării naționale, nu va putea veni dela partidele politice a căror conducători sunt vânduți Jidanilor, ci dela acea organizație, care își are scris pe frontispiciul ei: Hristos, Regele, Națiune: România a Românilor.

M. PARASCHIVESCU
— București. —

L. A. N. C. — Roman.

Apel către Români.

Fraţi creştini.

Marele Român şi patriot, profesorul universitar A. C. CUZA, a acceptat să candideze pentru locul de deputat de Roman. Cinstea, ce i se face acestui judeţ atât de oropsit şi atât de slab reprezentat în sfatul ţării, este mai presus de orice. De acum, vom avea în parlament *omul;* care pe lângă păsurile şi nevoile judeţului, va spune în parlamentul României întregite, durerile şi nevoile întregului neam.

Cu mintea lui luminată, cu talentul lui oratoric, cu simţul omului politic şi cu durerea de apostol al Românismului, glasul lui va răsuna puternic şi demn (auzit dela un capăt, la altul al ţării), trezind conştiinţa naţională atât de adormită, în parlamentul unde zilnic se aude urletul sinistru al Jidanilor *Rozenberg, Pistiner, Straucher, Mayer Ebner, Nimerohwer, Zipstein etc., etc., etc.* (compatrioţii fostului dictator al Rusiei *„Leiba Troschi“.)*

PROFESORUL A. C. CUZA, de 40 de ani stă neclintit, ca o stâncă de granit, în mijlocul oceanului bătută mereu de furtuni, fără a-l putea mişca ceva sau cineva. Este omul dintr'o bucată, care s'a sacrificat pentru neamul românesc, dispreţuind talerei de argint ai Judei sau măririle ce i se ofereau, punând patria mai presus de orişice. In orice ocazii şi ori când a arătat, a demonstrat, a prevăzut pericolul cel mare, ce ameninţă însăşi existenţa neamului românesc . . . *„Jidanii“.*

Prevederile lui din nenorocire s'au realizat. *Jidovii cu ajutorul politicianilor din diferite partide au pus stăpânire pe tot ceeace este românesc, aducând ţara în halul de mizerie şi sărăcie în care se găseşte.*

Astăzi aflând de ilustra sa candidatură şi pentru a fi pe placul *jupânilor,* partidele, *liberal* (deşi retras din parlament) şi *naţional-ţărănesc,* au pus câte 4 candidaturi, făcând tot ceeace le va fi posibil, pentru ca d-l A. C. CUZA să nu poată pătrunde în parlament.

FRAŢI ROMÂNI! Neamul românesc, a suferit fel de fel de năvăliri duşmane, şi le-a înfrânt, dar nici un popor n'a fost mai viclean, mai ticălos, mai neomenos, mai periculos ca Jidanul. Acesta caută să distrugă (nu cu armele), cu ajutorul aurului, tot ce are o naţie mai scump, mai bun: *religie, familie, obiceiuri, onoare suflete, dragoste şi patrie, introducând ura, minciuna, desfrâul, nepăsarea, anarhia, comunismul (Vezi Rusia).*

Iată, ce ne aşteaptă mergând cu partidele, cari au făcut cârdăşie cu ei. *Români treziţi-vă* până nu e târziu. *Ridicaţi-vă* vălul depe ochi. *Dacă ţineţi cu adevărat la această ţară unde v'aţi născut şi crescut, plămădită cu sângele a milioanelor de înaintaşi, dacă vă mai sunt dragi cu adevărat copilaşii voştri şi dacă vreţi să se mai închine bisericii lui Cristos, atunci* (fiţi alături de acel ce vă arată pericolul şi scăparea), *veniţi cu toţii sub drapelul ridicat de marele apostol al Românismului, de patriotul A. C. CUZA, cu deviza „ROMÂNIA ROMÂNILOR“.*

Alexandru I. Cuza ne-a scăpat ţara de robie şi bici, *Alex. C. Cuza* vă va scăpa ţara de robia jidovească.

In ziua de 4 Mai 1920 puneţi stampila pe lista No. 1, cu semnul ——— (drum drept), că şi gândurile noastre drepte; pentru a-l trimite pe D-l A. C. CUZA în parlament LA DATORIE.

L. A. N. C. Jud. Roman

Sete spirituală . . .

— In chestia capelei la universitatea din Cluj —

Este vie încă în memoria noastră data ţinerii congresului general studenţesc dela începutul acestui an şcolar la Craiova, unde s'au discutat probleme ce privesc deaproape viaţa studenţimei universitare şi unde ca încoronare a tuturor, s'a discutat mai la urmă înfiinţarea capelelor studenţeşti pe lângă universităţi.

Dacă toate celelalte probleme discutate cu atâta seriozitate au o importanţă destul de mare pentru studenţi, desigur aceasta în sine singură le întrece pe toate. Căci dacă ne întrebăm ce motive i-au îndemnat să se ocupe şi de aceasta problemă, apoi răspunsul îl putem găsi foarte repede şi foarte uşor: *e setea spirituală.*

Este fapt incontestabil că, în sufletul lor studenţii cari au pus această problemă în discuţie la acel congres, au simţit o sete spirituală, un dor de a trăi o viaţă cu drept cuvânt adevărată. S'au săturat de viaţa prea modernă care conducându-i pe cărările ei largi şi plăcute, n'a putut să-i mulţumească decât trupeşte — şi aşa numai temporal —, nici decum însă sufleteşte. Sufletul spiritual aşteaptă o altă hrană decât corpul material, căci este superior acestuia. Şi cine altul îi va putea-o da mulţumindu-l, decât acela ce i-a şi însuflat omului, adecă Dumnezeu.

In nemărginita Sa bunătate, Dumnezeu ne dă tuturor ajutorul Său, numai un lucru e de lipsă să i-L cerem, împreunând mâinile, plecând genunchii şi înălţând sufletul către cer, rugându-ne. Nici când mai bine decât în zilele noastre cuvintele sfinte... *„ne'ncetat să vă rugaţi, şi aşa veţi dobândi viaţa de veci...“,* nu au pătruns inimile studenţilor. Ei au simţit nevoia rugăciunei, a convorbirei cu Dumnezeu. Nimic nu e mai plăcut decât acest lucru, adecă a sta de vorbă cu Stăpânul tău, a sta de vorbă cu acela căruia-ţi datoreşti existenţa, cerându-I ajutorul, ca să-ţi ajute a păşi pe altă cale decât cea a pierzaniei, ce poate s'o ofere fără mare greutate veacul nostru aşa zis „al luminei“.

Şi ce serviciu mai mare s'ar putea face azi studenţimei creştine române din Cluj, decât dându-i posibilitatea să se roage în un locaş a lui Dumnezeu, în o biserică, în o biserică studenţească. Cât de înălţător ar fi ca studentul creştin român dimineaţa înainte de începutul cursurilor să treacă prin biserică unde concentrat în sine, timp de câteva minute, să-şi îndrepte primul gând al său către Dumnezeu, mulţumindu-I pentru ocrotirea din noaptea trecută şi astfel în numele Lui să înceapă ziua întărit sufleteşte, cu gândul la reuşită. Tot astfel ce mulţumit s'ar simţi un student în urma unui examen reuşit, intrând din nou în biserică şi mulţumind lui Dumne-

zeu, pentru ajutorul ce a primit dela El.

Iată deci, date fiind toate aceste consideraţii de ordin intern, sufletesc, se vede trebuinţa neapărată a unui atare locaş.

Studenţii dela Bucureşti, respectând hotărîrea congresului dela Craiova, au cerut celor în drept să le dea posibilitatea să se închine în biserica lor. Cererea lor a fost primită cu bucurie, iar biserica Sf. Anton, din Piaţa de flori, azi e biserică studenţească, pe când aici la noi, în capitala Ardealului, nu vedem încă până azi traducerea în faptă a hotărîrei adusă la Craiova.

Menţionez cu deosebită satisfacţie, că s'a discutat în cercuri mai restrânse, însă durerea nu s'a dat cuvenita importanţă din partea conducătorilor studenţimei. Cei care au început a se interesa au fost studenţii dela Academia teologică ortodoxă română. Indată după Crăciun, în No. 2 şi 3 al revistei eparhiale „Renaşterea" au scris 2 articole referitor la *„problema capelei universitare"*. Au cerut autorii acelor articole, — şi cu drept cuvânt — ca greşala săvârşită de statul român la data preluării Universităţii — când biserica din corpul ei n'a fost preluată — să se repare acum, luându-se această biserică şi să fie dată studenţimei, căci azi e ilegal proprietatea cultului romano-catolic maghiar. Că este ilegal în proprietaea cultului amintit, reiese din următoarele ce reţin din articolul *Dureri neuitate*" (în No. 3 al respect. reviste) semnat de d-l Ion Bunea: ...c) *In sprijinul nostru vorbeşte şi un argument de natură istorică; Biserica universităţii a fost zidită dela început ca o parte integrantă a Universităţii. Universitatea a fost înfiinţată de stat şi dată în mâna Iezuiţilor. Mijloacele de clădire au fost adunate de Iezuiţi, însă acesta era un privilegiu acordat lor pentru serviciile pe cari le aduceau, scutind statul de jertfele prea mari. Chiar locul unde se află clădirea, e cumpărat de erariu cu 15.000 fl.*

d) *Privită sub raportul stării fonciare, situaţia este următoarea; Ungurii, conform scopului pe care-l urmăresc, falsifică situaţia bisericii Universităţii. La 1868 se întroduc în Transilvania cărţile funduare. Terenul pe care e zidită Universitatea, e pus pe numele Statului maghiar, iar biserica Universităţii pe al* „Fondului de studii rom. cat. regnicolar". *La 1875, terenul Universităţii e pus pe numele* „Fondului de studii rom. cat. ardelean", *dar după câtva timp e transcris tot pe numele Statului. La 1818, printr-o simplă petiţie nemotivată, un oarecare jude, aprobă legal transcrierea bisericii Universităţii pe numele* „Fondului de stipendii al statusului rom. cat. ardelean", *şi aşa a rămas până azi, Reese de aici, că posesorul terenului de sub cele două clădiri a fost* „Fondul de studii", *şi nu putea fi pus în posesia Statusului catolic, care nefiind persoană morală, n'avea dreptul la astfel de transacţii . . ."*

Din acestea se poate vedea, că cererea acestui grup de studenţi e destul de întemeiată. Au adus chestia în discuţie, însă nimeni nu s'a sesizat. Conducătorii din loc, profesorii — cei mai mulţi atei — nu simt lipsa lui Dumnezeu până aproape de moarte, iar în atari chestiuni se poate şti, că nici actualii deţinători vremelnici ai puterii de stat, sunt cu mult mai sus, decât a se coborî să se ocupe cu astfel de probleme cari privesc tocmai studenţimea. Dar dacă aceştia nu simt nevoia coborârii lor să soluţioneze chestiunea îndreptând greşala făcută în trecutul nu prea îndepărtat, redând astfel Universităţii biserica din corpul acesteia, atunci profesorii conştienţi, adevăraţii părinţi şi conducători spirituali să nu întârzie. Insetatul aşteaptă băutură, însă nu din peatră seacă...

Să nu întârzie, căci acum e timpul prielnic. Dacă există o desorientare în viaţa studenţească, — alimentată chiar de unii conducători, cari au datoria să formeze pătura intelectuală de mâine, dar care sunt adepţi ai diferitelor concepţii ştientifice, indiferenţi religioşi, ori chiar atei, cum la cererea unei bune părţi, de a păşi pe calea cea adevărată indicată de evanghelia lui Hristos, să li se dea barca de scăpare, salvându-le astfel sufletele din marea păcatelor.

După ultimele ştiri, culese din ziare, suntem informaţi în mod precis, că se vor face în acest an mari serbări la Universitate, cu prilejul împlinirei a zece ani la preluarea ei de către statul român. Pentru acest scop s'au dat mulţi bani. Să nu se uite însă, că petrecerile şi serbările trec, sunt doar pentru un moment numai, pe când lipsurile şi glasurile rămân, iar urmarea va fi că atunci, desorientarea va creşte.

E ceasul al unsprezecelea. Dacă nu se va îndeplini acest desiderat până la data ţinerii acelor serbări, cel puţin să nu treacă acestea şi chestiunea înfiinţării capelei în Universitate să fie iarăşi neglijată.

Chestiunea e deschisă. Cei binevoitori cari să se intereseze mai deaproape de paşii *„elitei noastre intelectuale"* — cum adesea sunt numiţi studenţii —, şi privesc serios în viitor, având şi grija zilei de mâine, să ia cuvântul...

IOAN I. BUIU
student creştin Cluj.

Comunismul şi Studenţimea Română Creştină

Moţiune

Studenţimea română creştină dela Universitatea din Iaşi, întrunită în ziua de 30 Martie 1930 în faţa palatului Universităţii, alarmată de primejdia mereu crescândă a comunismului, ce de astădată încearcă să-şi croiască drum şi printre tineretul universitar, socoteşte de a sa datorie să reacţionenze cu toată energia, întru stăvilirea acestei detestabile acţiuni.

In aceste clipe când inconştienţii şi derbedeii mercenari ai ideilor subversive internaţionale, dau asalt cu forţe din ce în ce mai mari la subminarea existenţei statului nostru, studenţimea se ridică hotărîtă în calea lor şi:

1.) Cere imediate şi radicale măsuri pentru stârpirea din rădăcină a comunismului, îndreptat contra dinastiei, statului român şi naţiunei;

2.) Infierează cu toată puterea şi indignarea atitudinea condamnabilă a tuturor partidelor politice ce direct sau indirect tolerează desfăşurarea bolii jidano-comuniste;

3.) Declară osândiţi din punct de vedere moral pe toţi cei ce, conştient sau inconştient, dau mână de ajutor agenţilor sovietelor;

4.) Va pune la stâlpul infamiei şi va trata drept trădători pe toţi cei ce — indiferent de naţionalitate — sunt în slujba comunismului;

5.) Cere imediata eliminare a tuturor comuniştilor ce au parvenit la conducerea oraşelor şi imediata disolvare a consiliilor comunale în care s'au întrodus comunişti;

6.) Cere imediata eliminare din toate Universităţile din Ţară, precum şi interzicerea de-a practica vre-o profesiune, a tuturor studenţilor dovediţi a fi comunişti;

7.) Solidară cu acţiunea U. N. S. C. R. îşi va face datoria apărând prin toate mijloacele, oricând şi în faţa oricui, viaţa Naţiei Româneşti şi va lupta cu jertfire de sine pentru realizarea idealului: *o Românie naţională, o Românie românească.*

Blocul românesc.

Drumul cel nou

Blocul românesc a trimis în consiliul comunal al Clujului zece membri!

Aceasta, însă, nu înseamnă, că s'a terminat. De aici înainte este partea cea mai grea. Elementul românesc din Cluj până-acum nu s'a gândit să formeze un *tot politic, economic, social* etc. Este un deziderat, capitala Ardealului trebue să devie românească. In acest caz trebue să ne punem pe lucru, trebue să ne organizăm, dacă aceasta s'a neglijat până acum. Acest deziderat și această inițiativă nu înseamnă o provocare la adresa minorităților băștinașe. Și minoritatea își are dreptul ei la viață, dar cu atât mai mult noi, cari suntem stăpânii acestei țări. Trebue să recunoaștem, că minoritățile existente în Cluj sunt bine organizate, noi cari avem puterea în acest stat ar trebui să fim și mai bine organizați decât ele.

Aci trebue să dispară deosebirea meschină de partid, aci trebue să tindem la ocuparea a cât mai mult teren, ca în viitoare alegeri să nu mai cuteze nimeni să creadă că avem lipsă de pacturi rușinoase.

Care ar fi metoda, ce în mod imperios se impune? Blocul românesc are zece reprezentanți la conducerea treburilor publice. Acești zece sunt trimiși din sânul unui comitet compus *ad hoc*; acest comitet se poate remania, să se formeze un comitet solid de patruzeci de membri, care va primi raportul celor zece și le va da instrucțiuni. Comitetul ce se va definitiva va forma birourile necesare organizării, se va întruni după instrucțiile unui regulament, care trebue hotărât, va conduce un plen deocamdată de 600 inși, cari au luat parte efectivă la asigurarea rezultatului obținut în alegeri. De activitatea depusă cu toții vor da raportul în fața unei adunări generale, care se poate întruni și de aci înainte la statuia lui Matia.

Să nu ne închipuim, că activitatea se va rezuma numai la înregistrarea votanților pentru viitor și eventual la simple conferințe. Doamne păzește. Trebue să găsim toate metodele de a aduna într'un grup politic, social, economic etc. pe toți locuitorii români ai Clujului, să înlesnim penetrațiunea elementului românesc în acest oraș, în așa fel ca să formeze o clasă nu proletară, ci bine situată, bine întărită. Să înlesnim pătrunderea elementului românesc dela periferie la centru. Pentru acest lucru trebue să-și dea seama toți intelectualii, că avem lipsă de o muncă sinceră, singure care poate duce la un bun rezultat.

Metode sunt nenumărate și nu ne gândim la metode ilegale. Să amintim în treacăt numai unele lacune strigătoare la cer. Până mai anii trecuți nu exista la Cluj niciun cerealist român, când ne dăm seama, că jumătatea acestui județ este câmpia producătoare de mult grâu. Abia de curând avem o moară românească. Moara susține și pe brutari, așa că în anii trecuți, când un brutar român mi-a cerut concursul să ajungă furnizorul unui mare cămin studențesc, la care furniza *Grün Lázár*, un Jidan, după câteva zile m'a rugat să nu intervine, căci tot acel *Grün Lázár* nu-i mai dă făină. Sunt foarte mulți intermediari în special la articolele alimentare, pe cari i-am putea scoate din circulație mai ales, că nu fac parte din minoritatea băștinașă, sunt veniți din cele mai obscure plaiuri balițiane, încât nu se pot supăra, că-i dăm la o parte dela blidul nostru.

Vrem ca tot Românul să-și facă datoria și pentru amatori de glorii deghizate vom avea sancțiuni.

Inchin, frați Români, cu Dumnezeu înainte!

Dr. L. ISAICU.

Constituirea „Uniunei Naționale a funcționarilor comerciali creștini din România"

Marți 25 Martie a. c. s'a constituit *„Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România"*, în Str. Siret 24 București.

In urma celor petrecute la societatea funcționarilor comerciali, cu ocazia actualelor alegeri comunale, când conducătorii societății au găsit cu cale să bage societatea în luptele politice un grup de funcționari comerciali creștini au hotărât constituirea unei noi organizațiuni: *„Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România"*.

In adevăr societatea funcționarilor comerciali, a făcut din societate un focar de comunism, socialism și lupism, numai pentru ce a fost creată nu.

Această nouă organizație întitulată „Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România", are de scop lupta pentru o soartă mai omenoasă și și ridicarea funcționarilor comerciali creștini.

După constituire, s'a redactat următorul Proces-Verbal:

PROCES-VERBAL
Astăzi 23 Martie 1930.

Noi, următorii funcționari comerciali din București, am hotărît, în unanimitate, înființarea organizației „Uniunea Națională a funcționarilor comerciali creștini din România".

Declarăm că intrăm membrii în sus zisa societate în perfectă cunoștință a idealului pentru care luptă, neconstrânși de nimeni, fără interes personal, ci numai cu dorul de a lupta pentru mântuirea neamului nostru românesc și pentru o soartă mai omenoasă a funcționarilor comerciali creștini din România.

Drept chezășie că vom fi supuși și credincioși slujitori ai U. N. F. C. C. D. R. depunem următorul jurământ:

„Jur că voiu păstra și voiu apăra legea creștinească".

„Jur credință M. S. Regelui Mihai I. și Inaltei Regențe".

„Jur credință drapelului U. N. F. C. C. D .R. cu semnul „crucea".

„Așa să-mi ajute Dumnezeu, Amin".

Deodată cu constituirea suszisei organizațiuni, subsemnații alegem următorul comitet de direcțiune al organizației Uniunei:

Președinte activ: Florea Cazan.
Vicepreședinte: A. Sibicanu și V. Udrescu.
Secretar general: Niculae Popazu.
Casier: I. Udrescu.
Bibliotecar: M. Popa.
Secretar de ședințe: A. Șerbănescu.
Membrii în comitet: M. Mihaloșan, A. Ionescu.

Condițiunile de înscriere în această „Uniune Națională a funcționarilor comerciali creștini din România", sunt următoarele:

1.) Nu pot să facă parte decât funcționari comerciali creștini neînhscriși vreun partid politic.

2.) Nu pot să facă parte funcționari comerciali care au cazier la poliție.

3.) Deasemenea nu se pot înscrie cei cari sunt înscriși în societăți înscriși în vreun partid politic.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

actualului fel de guvernământ.

4.) Nu pot să se mai înscrie nici cei cari sunt înscrişi în Liga Vlad Ţepeş, această ligă fiind o uneltire jidovească.

Organizaţiuni de ale Uniunei se pot face în toată ţara. Aceste organizaţii sunt în legătură directă cu centrul, prin preşedintele lor, care e obligat a trimite lunar centrului, rapoarte despre mersul organizaţiei.

Totdeodată aceste organizaţii nu se pot forma cu oameni de partide politice, decât numai îndeplinind aceleaşi condiţiuni de înscriere în „Uniunea centrală" arătate mai sus.

COMITETUL „UNIUNEI NAŢIONALE A FUNCŢIONARILOR COMERCIALI CREŞTINI DIN ROMÂNIA".

L. A. N. C. candidează şi la Soroca

Am arătat că în alegeri parţiale pentru Cameră L. A. N. C. a depus listă la Roman. După informaţiile ce avem, L. A. N. C. a depus listă şi la Soroca (Basarabia), unde însuşi ziarul „Universul" observă, că *„lupta se îndreaptă în special asupra dlui A. C. Cuza, care se bucură de un puternic curent".*

Propaganda guvernului contra L. A. N. C. şi temerea partidelor din opoziţie, este evidentă. Guvernul caută toate mijloacele pentru a opri orice mişcare a luptătorilor naţionalişti-creştini şi este sprijinit de gazetele jidoveşti, cari iată ce mint în legătură cu propaganda L. A. N. C.: („Dimineaţa").

„Chişinău. *Agitaţii antisemite. — Agitatorul antisemit NOVITCHI din Bălţi, însoţit de câţiva cuzişti, s'au dus în satul ZGURITA şi au îndemnat pe locuitori să alunge pe Evrei din sat şi să le ia averile. Sătenii au refuzat să asculte pe agitatori şi la un moment dat au încercat să-i ia la bătaie. Noviţchi şi oamenii săi au fost nevoiţi să părăsească comuna".*

Comparaţi acum fraţi creştini acestea ce scriu Jidanii, în ziarele lor, cu cele scrise mai jos de unul ce a fost alături de Dl. Noviţchi:

„In ziua de Dumineca 30 Martie 1930 Dl. prof. Petru Stati, *Dl.* V. Noviţchi *ofiţer în rezervă, Dl.* Raul Lucreţeanu *student, toţi din oraşul Bălţi, împreună cu înv.* I. Leppa *din Soroca, au vizitat două sate din judeţul Soroca:* Zgura *şi* Şuri.

S'au prezentat mai întâiu în satul Zgura, *un sat aşezat în marginea unei colonii jidoveşti, unde, la casa unui gospodar bătrân, —* Ion Guţu *— s'au adunat toţi locuitorii satului.*

Dl. I Leppa, a rugat pe săteni să asculte cu băgare de seamă pe cei veniţi în mijlocul lor. A luat cuvântul Dl. prof. Petru Stati, *arătând sătenilor rostul nostru al naţionaliştilor-creştini şi câtă deosebire este dela partidele politice până la noi L. A. N. C., încheind cu cuvinte înălţătoare şi pline de stimă faţă de Dl.* A. C. Cuza, *care a fost viu aplaudat.*

Dl. V. Noviţchi *ofiţer în rezervă şi invalid de răsboiu, a scos în evidenţă pericolul evreesc şi a arătat programul L. A. N. C.*

A mai vorbit şi Dl. Raul Lucreţeanu *— student —, spunându-le la oameni să nu se înfricoşeze de ameninţările Jidanilor şi nici de minciunile acelor care sunt plătiţi de Jidovi, îndemnându-i pe săteni să lupte pentru apărarea neamului şi a bisericii.*

Terminându-se şi cu alcătuirea comitetelor (şi în satul Nicoreşti), au pornit spre Şuri, iar mulţimea toată câtă era acolo, i-a petrecut o distanţă de 3 klm prin târgul jidovesc Zguriţa, *unde Jidanii au ameninţat cu bătaie, huiduind şi aruncând cu pietre şi cu pământ, crezând că Românii vor începe vr'un scandal, ca să aibă ce scria presa jidovească despre cuzişti. La Şuri, deşi era noapte oamenii au aşteptat cu cea mai mare nerăbdare. Toţi cei de faţă au găsit de cuviinţă că cele spuse sunt bune şi că trebuie de urmat calea aceasta".*

Acesta este adevărul în legătură cu cele dela Zguriţa.

In legătură cu depunerea listei noastre iacă ce scrie „Universul"

„In seara de 17 Aprilie erau adunaţi la săteanul Vasile A. Vasiloaei din Şuri vreo 30 de ţărani care aşteptau sosirea delegatului *cuzist din Bălţi, dl Noviţchi, cu care să plece, noaptea, la Soroca pentru depunerea listei d-lui Cuza. Pentru a împiedeca plecarea, la orele 10 şi jumătate noaptea, vine jandarmul* Merticaru *cu agentul fiscal* Donighevici *să împlinească de bir pe locuitorul A. Vasiloaei. După ce au alungat oamenii, izbindu-i şi înjurându-i, au început să devasteze casa. A desbrăcat până şi pe femeea lui A. Vasiloaei de haine, luându-i-le. Cum pe masă, ce 'n preajma sărbătorilor, erau toate blidele, agentul fiscal le-a trântit jos, sfărâmându-le. De asemenea au trântit jos icoana, sfărâmând-o. Au scos şi uşa din ţâţâni s'o ia în contul birului. Un act de-o aşa brutalitate încă nu s'a petrecut în judeţul nostru şi încă nu s'a auzit că la 11 noaptea să vină perceptorul să facă acte de executare barbară.*

Fraţi Basarabeni sus inimile şi votaţi L. A. N. C., căci altă scăpare nu mai e.

Demnitatea naţională ultragiată.

Zilele trecute s'a inaugurat la Timişoara, o nouă lojă francmasonă, cu numele de „ROTARY-KLUB".

La această solemnitate, au luat parte toţi reprezentanţii puterii de stat şi anume: Dl. general Domăşneanu, *în numele d-lui* Bocu, Dr. Maiorescu, *secretar general al Regiunei,* Dr. Boleanţu *prefect,* Dr. Liuba *insp. general de Siguranţă,* Dr. Băran *primar al oraşului, general* Constantinescu *comandantul Diviziei,* Mocsonyi, *prefect de Severin, apoi* Dr. Gaspar Muth, Totisz etc.

Un delegat al lojei din Viena a adus un ciocan de argint, drept cadou, cu care se vor conduce şedinţele.

Cetind această ştire în gazetele minoritare din Timişoara, am rămas surprins:

Cu ce drept se prezintă reprezentanţii puterii statului la inaugurarea unei vrăjitorii masonice? De ce se dă Onor Regal unui nou club francmason, în Romănnia?

Despre d-nii Ballescu şi Oprea am ştiut, că fac parte din acest club, dar n'am ştiut de cealalţi prieteni ai lui Totisz.

Este prea evident, că autorităţile s'au prezentat aici la ordin superior. Tot aşa de evident este, că acest ordin a venit din ministerele francmasonilor Vaida etc., dela guvernul Maniu, care este sluga lojelor masonice.

Contra îngenuncherii poporului român, de către guvernul Maniu, în faţa lojelor internaţionale, protestăm cu toată energia, în numele Majestăţii Sale : Poporul Român, care nu permite să fie confundat cu actualii săi conducători inconştenţi.

Protestăm contra batjocurei, ce o face guvernul cu funcţionarii statului şi cu reprezentantul glorioasei noastre Armate, cari nu se pot comanda la asemenea inaugurări, fără nici un rost sau folos pentru Neam şi Ţară.

A. ŢIERANU.

(Din *„Svastica Banatului"* de 6 Aprilie 1930, ce apare la Timişoara).